# ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 23ης Νοεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-10/95 P,

**Asociación Española de Empresas de la Carne (Asocarne)**, ένωση ισπανικού δικαίου, με έδρα τη Μαδρίτη, εκπροσωπουμένη από την Paloma Llaneza González, δικηγόρο Μαδρίτης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Loesch και Wolter, 11, rue Goethe,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 20 Οκτωβρίου 1994 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-99/94, Asocarne κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. II-871), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της διατάξεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

**Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**, εκπροσωπούμενο από τον Ramón Torrent, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Ignacio Díez Parra, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. Hirsch, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini (εισηγητή) και F. A. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

**Διάταξη**

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Ιανουαρίου 1995, η Asociación Española de Empresas de la Carne, (στο εξής: Asocarne) άσκησε αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 20ής Οκτωβρίου 1994, T-99/94, Asocarne κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. II-871), καθόσον με αυτή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή της που σκοπούσε στην ακύρωση της οδηγίας 93/118/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ για τη χρηματοδότηση των υγειονομικών επιθεωρήσεων και ελέγχων των νωπών κρεάτων και πουλερικών (ΕΕ 1993, L 340, σ. 15).

2 Η οδηγία 85/73, της 29ης Ιανουαρίου 1985 (ΕΕ L 32, σ. 14), αποσκοπεί στην εναρμόνιση των διαφόρων τελών που εισπράττονται επ' ευκαιρία των υγειονομικών επιθεωρήσεων και ελέγχων.

3 Η οδηγία αυτή, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 88/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουνίου 1988, για τη θέσπιση κανόνων υγιεινής για τα κρέατα που διοχετεύονται αποκλειστικά στην εθνική αγορά και για τον καθορισμό του ύψους του τέλους που πρέπει να εισπράττεται σύμφωνα με την οδηγία 85/73/ΕΟΚ για τον έλεγχο των εν λόγω κρεάτων (ΕΕ L 194, σ. 28), προέβλεπε, πριν από τη θέση σε εφαρμογή της οδηγίας 93/118, ότι τα κράτη μέλη όφειλαν να φροντίζουν να εισπράττεται τέλος κατά τη σφαγή ζώων διαφόρων ειδών, ιδίως βοοειδών, χοιροειδών και αιγοειδών, προς αντιστάθμιση των εξόδων που συνεπάγονται οι υγειονομικές επιθεωρήσεις και οι υγειονομικοί έλεγχοι που προβλέπονται από την κοινοτική νομοθεσία και, συγκεκριμένα, από την οδηγία 64/433/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1964, περί των υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 129), από την οδηγία 71/118/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Φεβρουαρίου 1971, περί των υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών πουλερικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 116), από την οδηγία 72/462/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1972, περί των υγειονομικών ζητημάτων και μέτρων κατά τις εισαγωγές βοοειδών και χοιροειδών και νωπών κρεάτων προελεύσεως τρίτων χωρών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/009, σ. 3), και από την οδηγία 86/469/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1986, σχετικά με την εξέταση των ζώων και του νωπού κρέατος για την παρουσία καταλοίπων (ΕΕ L 275, σ. 36).

4 Στις 15 Ιουνίου 1988 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 88/408/ΕΟΚ, σχετικά με το ύψος του τέλους που πρέπει να εισπράττεται λόγω των υγειονομικών επιθεωρήσεων και ελέγχων των νωπών κρεάτων, σύμφωνα με την οδηγία 85/73/ΕΟΚ (ΕΕ 1988, L 194, σ. 24), ειδικότερα δε σύμφωνα με το άρθρο 2 αυτής. Αποδέκτες της αποφάσεως ήσαν τα κράτη μέλη.

5 Η οδηγία 93/118 επέφερε με το άρθρο 1 διάφορες τροποποιήσεις της οδηγίας 85/73. Έτσι, το άρθρο 1, όπως τροποποιήθηκε, αφενός αναφέρει τα έξοδα που συνεπάγονται οι επιθεωρήσεις και οι έλεγχοι που διενεργούνται κατά την οδηγία 93/118 και, αφετέρου, ορίζει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να εξασφαλίζουν τη χρηματοδότηση των λοιπών κτηνιατρικών επιθεωρήσεων και ελέγχων που προβλέπονται για τα προϊόντα τα οποία αφορούν οι οδηγίες που απαριθμούνται στο παράρτημα Α της οδηγίας 89/662/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τους κτηνιατρικούς ελέγχους που εφαρμόζονται

στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ L 395, σ. 13), καθώς και των ελέγχων που προβλέπονται από την οδηγία 90/675/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1990, για τον καθορισμό των βασικών αρχών σχετικά με την οργάνωση των κτηνιατρικών ελέγχων των προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών που εισάγονται στην Κοινότητα (ΕΕ L 373, σ. 1), για τα προϊόντα ζωικής προελεύσεως εκτός των κρεάτων που αφορά η πρώτη περίπτωση, περιλαμβανομένων των ελέγχων για την ύπαρξη καταλοίπων. Ομοίως, η οδηγία 93/118 τροποποίησε το άρθρο 2 της οδηγίας 85/73 και προσέθεσε ένα παράρτημα διέπον τα τέλη που βαρύνουν τα κρέατα στα οποία αφορούν οι οδηγίες 64/433, 71/118 και 72/462. Πρέπει να διευκρινιστεί ότι, δυνάμει του παραρτήματος αυτού, τα τέλη υπολογίζονται, καταρχήν, με βάση κατ' αποκοπήν ποσά, τα κράτη μέλη όμως μπορούν να μεταβάλλουν τα ποσά αυτά υπό ορισμένες προϋποθέσεις.

6 Το άρθρο 2 της οδηγίας 93/118 κατάργησε, στη συνέχεια, από 1ης Ιανουαρίου 1994, την απόφαση 88/408, το περιεχόμενο της οποίας περιλαμβάνεται πλέον στην οδηγία 85/73, ειδικότερα δε στο παράρτημα που της προστέθηκε.

7 Τέλος, το άρθρο 3 της οδηγίας 93/118 ορίζει ότι τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθούν προς την οδηγία το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 1993, όσον αφορά τις απαιτήσεις του παραρτήματος και του άρθρου 5 της οδηγίας 85/73, και στις 31 Δεκεμβρίου 1994 το αργότερο, όσον αφορά τις λοιπές διατάξεις.

8 Στις 10 Μαρτίου 1994 η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, ζητώντας την ακύρωση της οδηγίας 93/118.

9 Κατά της προσφυγής αυτής το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

10 Στις 26 Ιουλίου 1994, η Επιτροπή υπέβαλε αίτηση παρεμβάσεως υπέρ του Συμβουλίου δυνάμει του άρθρου 115 του εν λόγω Κανονισμού Διαδικασίας. Στις 16 Αυγούστου 1994, η Federació Catalana d'Industries de la Carn (Fecic) και η Asociación Profesional de Salas de Despiece y Empresas Cárnicas (Aprosa-Anec) υπέβαλαν επίσης αιτήσεις παρεμβάσεως υπέρ της Asocarne.

## Η διάταξη του Πρωτοδικείου

11 Στις 20 Οκτωβρίου 1994, το Πρωτοδικείο εξέδωσε διάταξη, δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, απορρίπτοντας την προσφυγή ως απαράδεκτη.

12 Πρώτον, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι επιτρέπεται η εξομοίωση — αντίθετα προς τη διατύπωση του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης — των οδηγιών προς τους κανονισμούς για τους σκοπούς του παραδεκτού προσφυγής στρεφομένης κατ' αποφάσεως «εκδοθείσας υπό μορφήν» οδηγίας, η επίδικη οδηγία δεν αποτελεί «συγκεκαλυμμένη» απόφαση, αλλ' ούτε περιέχει ειδική διάταξη έχουσα τον χαρακτήρα ατομικής αποφάσεως. Πράγματι, κατά το Πρωτοδικείο η προσβαλλόμενη οδηγία είναι κανονιστική πράξη γενικής ισχύος, η οποία αφορά, γενικώς και αφηρημένως, όλους τους επιχειρηματίες των κρατών μελών οι οποίοι, από 1ης Ιανουαρίου 1994, πληρούν τις εξαγγελλόμενες στην οδηγία 85/73 προϋποθέσεις, ενώ περαιτέρω απαιτεί, προκειμένου να τύχει εφαρμογής εντός των κρατών μελών, μεταφορά σε κάθε εσωτερική έννομη τάξη με την έκδοση εθνικών διατάξεων εφαρμογής της (σκέψη 18).

13 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η οδηγία δεν αφορά ατομικώς την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η οδηγία αυτή δεν έθιγε συγκεκριμένα συμφέροντα της προσφεύγουσας ή των μελών της (σκέψη 20). Επιπλέον, το Πρωτοδικείο, υπογραμμίζοντας ότι η Asocarne και τα μέλη της υπάγονται στις εθνικές πράξεις που εκδίδονται για τους σκοπούς μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό

δίκαιο όπως όλοι οι επιχειρηματίες της Κοινότητας που ασκούν τις δραστηριότητές τους στον συγκεκριμένο τομέα, απέκλεισε το ενδεχόμενο να αποτελεί η αναιρεσείουσα μέλος ενός «εξατομικευμένου κλειστού κύκλου» και, επομένως, να την αφορά ατομικά η προσβαλλόμενη οδηγία (σκέψη 21).

14 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν απαιτείτο να εξετασθεί αν η εν λόγω οδηγία αφορούσε άμεσα την αναιρεσείουσα και ότι δεν συνέτρεχε λόγος αποφάνσεως ούτε επί των αιτήσεων παρεμβάσεως της Fecic, της Επιτροπής και της Aprosa-Anec (σκέψη 22).

**Οι λόγοι που προβάλλουν οι διάδικοι**

15 Προς στήριξη του αιτήματος αναιρέσεως της διατάξεως της 20ής Οκτωβρίου 1994, η Asocarne επικαλείται στην ουσία τέσσερις λόγους που στηρίζονται σε παράβαση του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

16 Πρώτον, υπογραμμίζει το γεγονός ότι, κατά τη γνώμη της, το ισπανικό δικαστικό σύστημα δεν διασφαλίζει στους ιδιώτες επαρκή προστασία λόγω των γενικών και διαρθρωτικών καθυστερήσεων που θα υφίσταντο οι υποθέσεις τις οποίες θα χειρίζονταν τα αρμόδια δικαστήρια στον τομέα που αποτελεί το αντικείμενο της επίδικης οδηγίας.

17 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι η οδηγία 93/118 έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως, δεδομένου ότι το περιεχόμενό της ταυτίζεται προς εκείνο της αποφάσεως 88/408, την οποία καταργεί και αντικαθιστά.

18 Τρίτον, η Asocarne θεωρεί ότι η επίδικη πράξη την αφορά ατομικά. Αφενός, στηριζόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90,

CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-1125), ισχυρίζεται ότι είχε επαφές με την Επιτροπή μέσω της Συνομοσπονδίας των ενώσεων του οικείου τομέα στην Ευρώπη, ότι υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία για την εφαρμογή της οδηγίας 85/73 και ότι, κατά το προπαρασκευαστικό στάδιο της οδηγίας αυτής, υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις στην Επιτροπή διατηρώντας πάντοτε στενή επαφή με τις αρμόδιες υπηρεσίες. Αφετέρου, τα μέλη της αποτελούν μέρος ενός κλειστού και εξατομικευμένου κύκλου, διότι, ιδίως, τα πρόσωπα τα οποία η αφορά η προσβαλλόμενη οδηγία μπορούσαν να προσδιοριστούν τη στιγμή της εκδόσεως της οδηγίας με βάση την εγγραφή στο «Registro Sanitario» και στον ονομαστικό πίνακα των ατόμων που καλούνταν να καταβάλλουν τα σχετικά τέλη.

19 Τέλος, η Asocarne θεωρεί ότι η εν λόγω οδηγία την αφορά άμεσα, καθόσον η οδηγία αυτή καθορίζει λεπτομερέστατα τα στοιχεία βάσει των οποίων καθορίζονται τα τέλη χωρίς να επιφυλάσσεται υπέρ των κρατών μελών οποιαδήποτε εξουσία εκτιμήσεως.

20 Με το υπόμνημα αντικρούσεως το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως ακυρώσεως.

21 Πρώτον, ισχυριζόμενη ότι θα μπορούσε να επικαλεστεί το ανίσχυρο της οδηγίας 93/118 ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, αλλά ότι η δυνατότητα αυτή αποκλείστηκε λόγω των γενικών και διαρθρωτικών καθυστερήσεων που θα υφίσταντο οι υποθέσεις τις οποίες θα χειρίζονταν τα αρμόδια δικαστήρια στον τομέα που αποτελεί το αντικείμενο της επίδικης οδηγίας, η Asocarne αναγνώρισε ότι χρησιμοποίησε ακατάλληλες διαδικασίες για να επιτύχει τους σκοπούς της.

22 Δεύτερον, το γεγονός ότι η οδηγία 93/118 αντικατέστησε μια απόφαση δεν μπορεί να έχει καμία επίπτωση επί της γενικής και αφηρημένης φύσεως του περιεχομένου της.

23 Τρίτον, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, τα μέλη της δεν αποτελούν έναν «κλειστό και εξατομικευμένο κύκλο», δεδομένου ότι, αντίθετα

προς όσα επιτάσσει η πάγια νομολογία, η επίδικη πράξη δεν αφορά την αναιρεσείουσα ή τα μέλη της λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που της προσιδιάζουν ούτε λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

24 Τέταρτον, η εξουσία εκτιμήσεως που παρέχεται στα κράτη μέλη όσον αφορά την εφαρμογή της οδηγίας συνεπάγεται την ανάγκη λήψεως εθνικών μέτρων. Επομένως, η Asocarne δεν μπορεί να θεωρεί ότι η οδηγία 93/118 την αφορά ατομικά.

**Εκτίμηση του Δικαστηρίου**

25 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη το Δικαστήριο μπορεί κατά πάσα στάση της δίκης να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

*Επί του πρώτου λόγου*

26 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο που η αναιρεσείουσα στηρίζει στις διαρθρωτικές και ενδημικές καθυστερήσεις που χαρακτηρίζουν την εκδίκαση υποθέσεων ενώπιον των αρμόδιων εθνικών δικαστηρίων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια τέτοια περίσταση, και αν ακόμα υποτεθεί ότι αποδεικνύεται, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τροποποίηση του συστήματος των μέσων ένδικης προστασίας και των διαδικασιών το οποίο θεσπίζεται με τα άρθρα 173, 177 και 178 της Συνθήκης, σκοπός του οποίου είναι η ανάθεση στο Δικαστήριο του ελέγχου της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων. Η περίσταση αυτή δεν παρέχει σε καμία περίπτωση τη δυνατότητα να θεωρούνται παραδεκτές προσφυγές ακυρώσεως που ασκούν φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να λάβει υπόψη μια τέτοια περίσταση στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.

27 Συνεπώς, αυτός ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

*Επί του δευτέρου λόγου*

28 Όσον αφορά τον λόγο που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η οδηγία 93/118 έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829), το Δικαστήριο έκρινε ότι ο όρος «απόφαση» στο άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, που κατέστη το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, πρέπει να νοείται υπό την τεχνική έννοια που του δίδει το άρθρο 189 της ιδίας Συνθήκης και ότι το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα και αποφάσεως υπό την έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της πράξεως.

29 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι οδηγίες, καίτοι καταρχήν δεσμεύουν μόνον τους αποδέκτες τους, που είναι τα κράτη μέλη, αποτελούν κανονικά μια μορφή έμμεσης νομοθετικής ή κανονιστικής ρυθμίσεως. Το Δικαστήριο είχε, εξάλλου, επανειλημμένα την ευκαιρία να χαρακτηρίσει μια οδηγία ως πράξη γενικής ισχύος (βλ. ιδίως την απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1984, 70/83, Kloppenburg, Συλλογή 1984, σ. 1075, σκέψη 11· τη διάταξη της 13ης Ιουλίου 1988, 160/88 R, Fédération européenne de la santé animale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4121, σκέψη 28, και την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1993, C-298/89, Γιβραλτάρ κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3605, σκέψη 16).

30 Επιπλέον, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα περισσότερο ή λιγότερο ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου στα οποία εφαρμόζεται (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 791· της 16ης Απριλίου 1970, 64/69, Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 299, σκέψη 11· της 30ής Σεπτεμβρίου

1982, 242/81, Roquette Frères κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1982, σ. 3213, σκέψη 7· της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 99/86, 193/86, και 215/86, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 13· προαναφερθείσα διάταξη Fédération européenne de la santé animale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 29· αποφάσεις της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 25· της 15ης Ιουνίου 1993, C-264/91, Aberta κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3265, σκέψη 16, και προαναφερθείσα απόφαση Γιβραλτάρ κατά Συμβουλίου, σκέψη 17).

31 Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επίδικη οδηγία δεν περιλαμβάνει ειδική διάταξη έχουσα τον χαρακτήρα ατομικής αποφάσεως και ότι αποτελεί πράξη γενικής κανονιστικής ισχύος, που αφορά γενικά και αφηρημένα όλους τους επιχειρηματίες των κρατών μελών οι οποίοι, μετά την εκπνοή της προθεσμίας για την εφαρμογή της, πληρούν τις προϋποθέσεις που ορίζει και η εφαρμογή της οποίας απαιτεί επιπλέον μεταφορά της σε κάθε εσωτερική έννομη τάξη.

32 Επομένως, το Πρωτοδικείο συνήγαγε εξ αυτού ότι, χωρίς να απαιτείται να εξετάσει αν οι οδηγίες μπορούν να εξομοιωθούν προς κανονισμούς για να αποφανθεί επί του παραδεκτού προσφυγής ασκηθείσας από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατ' αποφάσεως εκδοθείσας υπό μορφή οδηγίας, η εν λόγω οδηγία δεν αποτελεί «συγκεκαλυμμένη» απόφαση.

33 Η διαπίστωση αυτή δεν θίγεται από το γεγονός ότι η εν λόγω οδηγία καταργεί και αντικαθιστά απόφαση. Όπως επίσης παρατήρησε το Πρωτοδικείο, το γεγονός αυτό δεν έχει καμία επίπτωση επί της γενικής και αφηρημένης φύσεως της ως άνω πράξεως.

34 Συνεπώς, και ο δεύτερος λόγος πρέπει επίσης να απορριφθεί.

*Επί του τρίτου λόγου*

35 Όσον αφορά τον λόγο που στηρίζεται σε ύπαρξη ατομικού συμφέροντος, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, πρέπει να εξεταστεί διαδοχικά η κατάσταση της αναιρεσείουσας και εκείνη των μελών της.

36 Πρώτον, ναι μεν το Δικαστήριο έχει δεχθεί, με τις αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 219), και CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, ότι τις ενώσεις ή τους οργανισμούς που έχουν συσταθεί για την προώθηση των συλλογικών συμφερόντων ενδέχεται να αφορούν ατομικώς αποφάσεις που καταργούν ενισχύσεις ή που δεν δέχονται να κινήσουν την προβλεπόμενη στο άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ διαδικασία.

37 Εντούτοις, όπως ορθά παρατήρησε το Πρωτοδικείο, η νομολογία αυτή δεν μπορεί να μεταφερθεί στην παρούσα υπόθεση, η οποία αφορά οδηγία, ήτοι κανονιστική πράξη, γενική και αφηρημένη.

38 Ειδικότερα, όσον αφορά τη συμμετοχή της στο προπαρασκευαστικό στάδιο της οδηγίας 85/73, η θέση της Asocarne στη συγκεκριμένη υπόθεση είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη των προσφευγουσών στην προαναφερθείσα υπόθεση CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής.

39 Στην τελευταία αυτή υπόθεση, το Δικαστήριο έκρινε πράγματι ότι η απόφαση της Επιτροπής να μην δεχθεί να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης αφορούσε ατομικά μια ένωση την οποία αποτελούσαν

οι κυριότερες επιχειρήσεις του οικείου οικονομικού τομέα, η οποία υπήρξε ο συνομιλητής της Επιτροπής σχετικά με το ζήτημα της καθιερώσεως, της παρατάσεως και της προσαρμογής της πειθαρχίας σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις στον τομέα αυτόν και η οποία, κατά τη διαδικασία που προηγήθηκε της διαφοράς, είχε μετάσχει ενεργά σε διαπραγματεύσεις με την Επιτροπή, ιδίως υποβάλλοντάς της γραπτές παρατηρήσεις και διατηρώντας στενή επαφή με τις αρμόδιες υπηρεσίες. Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση, η προσφυγή αφορά οδηγία εκδοθείσα από το Συμβούλιο με νομική βάση το άρθρο 43 της Συνθήκης ΕΚ, δηλαδή στο πλαίσιο διαδικασίας η οποία, σε αντίθεση με εκείνη του άρθρου 93, δεν προβλέπει παρέμβαση ιδιωτών.

40 Κατά συνέπεια, θα ήταν αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 173 της Συνθήκης να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε ιδιώτη ο οποίος μετέσχε στο προπαρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως να ασκεί στη συνέχεια προσφυγή κατά της πράξεως αυτής.

41 Όσον αφορά, δεύτερον, τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας ότι τα μέλη της αποτελούν μέρος ενός εξατομικευμένου κλειστού κύκλου, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, για να θεωρηθεί ότι πράξη αφορά ατομικά ορισμένα πρόσωπα, πρέπει η έννομη κατάστασή τους να θίγεται συνεπεία μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τα εξατομικεύει όπως και τα πρόσωπα στα οποία απευθύνεται η πράξη (βλ. ιδίως την απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 9, και τη διάταξη της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573, σκέψη 14).

42 Όμως, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει ούτε με την Asocarne ούτε με τα μέλη της. Πράγματι, επ' αυτού πρέπει να σημειωθεί ότι η προσβαλλόμενη οδηγία αφορά τα τελευταία μόνο βάσει της αντικειμενικής ιδιότητας του επιχειρηματία που ασκεί τις δραστηριότητές του στον τομέα τον οποίο αφορά η εν λόγω οδηγία, όπως και κάθε άλλος κοινοτικός επιχειρηματίας που ασκεί την ίδια δραστηριότητα (βλ. ιδίως τις διατάξεις της 12ης Οκτωβρίου 1988, 34/88, Cevap κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 6265, σκέψη 15, και της 7ης Δεκεμβρίου 1988, 160/88, Fedesa κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 6399, σκέψη 14).

43 Με την απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), το Δικαστήριο όντως δέχθηκε ότι διάταξη κανονιστικής φύσεως μπορεί να αφορά ατομικά, σε ορισμένες περιπτώσεις, ορισμένους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες. Ωστόσο, όπως ορθά παρατήρησε το Πρωτοδικείο, στην υπό κρίση υπόθεση δεν μπορεί να γίνει επίκληση της νομολογίας αυτής καθόσον, σε αντίθεση με τον κανονισμό που προσβλήθηκε στην υπόθεση αυτή, η προσβληθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου οδηγία δεν έθιξε ειδικά δικαιώματα της αναιρεσείουσας ή των μελών της.

44 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

45 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβληθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου οδηγία δεν αφορά ατομικά την αναιρεσείουσα. Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθά δέχθηκε ότι η προσφυγή της ήταν απαράδεκτη. Κατά συνέπεια, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί αν ο τέταρτος λόγος που έγκειται στο η εν λόγω πράξη αφορά ή όχι άμεσα την προσφεύγουσα.

46 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη κατ' εφαρμογή του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

47 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Επειδή η αιτούσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

**2) Καταδικάζει την αιτούσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 23 Νοεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

G. Hirsch